

[Maigaard.]

lesskab, måske også et uddannelsesfællesskab. Men, siger han:

„I hvert fald også et udenrigspolitisk fællesskab og helt konsekvent også en dag et fællesskab med hensyn til den sikkerhed, de europæiske stater forvalter.“

Jeg gentager: og helt konsekvent også en dag et fællesskab med hensyn til den sikkerhed, de europæiske stater forvalter. Heath, Jobert, Brandt kan diskutere det. Så må vi andre vel også kunne det efterhånden.

Jeg synes, der er grund til at spørge EF-partierne og regeringen, hvor de står. Jeg skal for mit vedkommende sige, at jeg ikke synes, det nytter noget, hvis vi skal føre en meningsfuld diskussion om disse ting, at fremhæve, at NATO ligesom er et alternativ til en samordning af det militære potentiell mellem de vesteuropæiske lande, for det er jo ikke rigtigt. NATOs fremtid skal ses i lyset af mulighederne for en amerikansk udtynding af de amerikanske styrker, og det er i denne situation, at vesteuropæisk militær samordning — måske også et fransk-britisk kernevåben, hvad ved jeg — kan komme ind i billedet. Hvor står regeringen, og hvor står EF-partierne over for denne problemstilling? De af EF-folkene, der er imod, må internationalt indtage klarere standpunkter, og de må offentligt redegøre for deres stilling; sådan at folk kan forstå det. Hurtige punktopstillinger i københavnske dagblade gør det ikke. Det skyldes ikke mindst, at vi jo erindrer den lethed, hvormed socialdemokratiet viklede sig ud af det norske forbehold før den 2. oktober. Det gør, at punktopstillingerne ikke duer. Der må en alvorlig, omfattende debat til om disse ting. En debat, som i den offentlige mening giver en binding på synspunkterne.

Jeg mener altså, at det er den europæiske union, målet med hele EF-samarbejdet, vi må diskutere, økonomisk, politisk og militært. Det er nemlig de træk, der peger frem mod en ny blokdannelse i Vesteuropa. Her synes jeg, at det centrale spørgsmål, der rejser sig, er: skal vi modsvare tidens krav om internationalt samarbejde og global åbenhed med at opbygge en ny blok, økonomisk, politisk, militært? Jeg mener afgjort nej.

Til sidst to korte bemærkninger om den måde, politikken er udformet på. Andre har

været inde på det. Jeg vil gerne samle mig om den måde, den politiske integration er udformet på. Her har nøgleordene i alt fald i 1973 været „tavshed“ og „lukket“hed“. Den politiske integration, som vi har set den i 1973, går klart ud over det mandat, vælgerne gav den 2. oktober, og samtidig er den gennemført i det stille over for folkettinget. Københavnerrapporten, der går langt videre end Davignonrapporten, har været en efterretningsrapport i disse ting. Samordningen på sikkerhedskonferencen, Kommissionens optagelse i den danske delegation i anden halvdel af 1973 har været en efterretningsrapport i dette hus. Ændringen af Mellemøstpolitikken blev end ikke koordineret med den øvrige regering, hvis man ellers skal dømme efter hr. Anker Jørgensens udtalelser i Middelfart i sin tid. Den daværende udenrigsminister ændrede Danmarks Mellemøstpolitik alene på egen hånd overnatt.

Forhandlingerne om en fælles linje over for USA har vi fået sendt et avisudklip om. Og endelig har vi set i noget af det fortrinlige materiale, der sendes os fra udenrigsministeriet, at man i The Times nævner, at der er en samordning i FN mellem de ni. Jeg sagde: hille den gloende, jeg havde jo hjemme liggende instruksen til FN-delegationen, den vejer såmænd op mod 2 kg, og der er ikke det sandskorn i Sahara, som man ikke har beskrevet sit standpunkt over for, men dér står ikke ét ord om samarbejdet mellem de 9 EF-lande i FN, det læser vi os til andre steder.

Jeg mener ikke selv — og med disse ord skal jeg slutte — at den praksis, der har været fulgt, har været i overensstemmelse med loven om det udenrigspolitiske nævn, for i loven står der, at forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde rådfører regeringen sig med det udenrigspolitiske nævn. Det er i alt fald ikke sket i 1973.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen (S):

Jeg skal senere på dagen med formandens tilladelse vende tilbage til nogle af de mange misforståelser, hr. Maigaard her gjorde sig skyldig i. Der er kun én, jeg synes ikke skal